

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

— «Pot spune, domnule Ganz, că numai casa Sturdza reprezintă în România adevăratul spirit german!» (Vezi interviul acordat de primul ministru ziaristului Hugo Ganz de la «Frankfurter Zeitung»).

DE CE NAȚIE E D. STURDZA ?

— Pot spune că numai casa Sturdza reprezintă adevăratul spirit german în România, a spus d-nu Sturdza în interviul ce a acordat d-lui Ganz, ziarist german. Dovadă, a adăugat primul ministru, că băiatul meu a învățat la kinder-garten și a avut fraulain de mic, apoi a fost ofițer prusac, iar eu însumi am avut nemțoaică la copii și când eram tânăr, nu mă sfiesc a spune că mîncam ştrudel și beam bere de Bavaria pînă ce luam luleaua neamțului!

Pentru ce deci, a continuat d. Sturdza, pentru ce Germania mă persecută? De ce împăratul Wilhelm a dăruit d-lui Carp fotografia sa, iar pe mine nu a vrut să mă primească nici la Berlin?

Eu sunt mai neamț de cît d. Carp; la urma urmei pe mine mă cheamă baron von Hahn!

— Adevărat? D-voastră sunteți Hahn? exclamă redactorul de la «Frankfurter Zeitung».

— Parol.

— Atunci ne-am înțeles, căci pe mine mă chiamă Ganz!

(Pentru lămurirea cititorilor cari nu reprezintă spiritul german, trebuie să adăugăm că *Hahn* pe nemțește însemnează *cocos*, iar *Ganz giscă*).

* *

Să ne reîntorcem acum cu cîți-va ani înapoi, pe vremea cînd d. Stoicescu striga în Senat «să trăiască Sultanul».

În acel timp, d. Sturdza a primit vizita lui Kiazim Bey, ministrul Turciei, care i-a spus:

— D-le Sturdza, Sultanul îți ordonă să nu primești pe armenii cari se vor refugia în România!

— Comunică Innaltului Padișah, a răspuns d. Sturdza, că mă voi supune orbește poruncei Innălțimei Sale. De altminteri, îl asigur că numai Casa Sturdza reprezintă adevăratul spirit turcesc în țara românească. Vrei dovezi? Pot să ți dau o sumă! Acasă nu bem nici odată șvarț nemțesc, ci numai cafea turcească gingirlic și cu caimac; mie mi place să mîncăm rahat la nebunie; să transform județele în pașalicuri; să guvernez cu anasina și cu topuzu; și să mă închin la nădragii

lui Mahomet reprezentați prin umbra marelui Vizir Ion Brătianu. Apoi știu să vorbesc și turcește. Iată o probă: Caraghiozlic chioftea caldarim bucluc dandana matrapazlic geanabet carvasara mascaralic giugiuc chichirez balamuc musacă iofca ioc calabalic!

* *

Să ne ducem cu amintirea și mai departe: atunci cînd d. Sturdza a însoțit pe Regele Carol la Petersburg.

Toată lumea știe că primul ministru al Țarului a imputat atunci d-lui Sturdza broșura ce acesta a scris în contra Rusiei. La care d. Sturdza a protestat cu vioiciune:

— Aia era o nebunie juvenilă! Casa Sturdza reprezintă adevăratul spirit rusec în România. Intrebați Excelență pe d. Popov din București cîte chilograme de ceaiu consum eu pe an. Intrebați și pe Ivănușcă de cîte ori m'am plimbat eu în mușcal cu cauciuc. Purtat-am eu iarna vre odată alți șoșoni de cît rusești? Dar chiar servieta mea ministerială nu e făcută din piele rusească? Imi pare rău că bănuieți sentimentele mele de iubire și supunere către Rusia. Eu sunt prieten intim cu toți iconarii și jugănarii cari vin în România și, dacă vreți Excelență, pot să joc imediat înaintea voastră un cazacioc.

* *

Mai reamintiți-vă acum, cititori, că, cu prilejul scuzelor de la Iași, d. Sturdza se jura înaintea lui Banffy că numai casa Sturdza reprezintă în România adevăratul spirit maghiar. Dovezi: D. Sturdza are în serviciul d-sale o Julișcă și un Șandor, îi place papricașul, guleașul, ceardașul, etc.

Și judecați puțin:

D. Sturdza a reprezentat spiritul german, mușcălesc, unguresc, turcesc, pe toate, numai spiritul românesc nu!

— Ich habe die Ehre, sdraste gospodin, sabalhaerulsum effendi Sturdza.

Tarascon.

REVEDERE...

La vilă'n deal e svoană mare:
Sosesc «boierii» rînd pe rînd;
Căzuse 'n cărți la cuconițe
«Boieri și drum cît de curînd»...

La vilă 'n deal e-acum tăcere,
Nici ușe nu se mai aud...
Azor a adormit pe prispă,
Pe gard se usc' un prosop ud!...

Sinaia

C. Br.

DISTRACȚII BALNEARE

De sigur că șederea la băi ar fi un lucru foarte plăcut dacă n'ar fi taxa pentru muzice, acea de băi, prețurile sărute, mîncările vice-versa, puricii, pokerul, serbările filantropice și mai ales reprezentațiile de ocazie.

Iată d'un exemplu ce au pătimit vizitatorii Govorei în seara de Simbătă 27 Iulie c.

D. M. Abramovici, «renumitul pirotehnic ce posedă certificate din toată țara», — nu spuși dija ci fel de certificate? — a dat o mare reprezentație pirotehnică în scop filantropic, negreșit.

D-v. cari, ca și mine, n'ați fi pomenit de asemenea reprezentații, vă veți lămurii din bogatul program al spectacolului. Așa la ora 8 și jumătate a avut loc «bombardarea grădinei cu detunături de tunuri». Sper că n'o să bănuieți nici un moment că e vorba de tunuri veritabile, întru cît cei cari se chiamă Abramovici nu obișnuiesc de cît de acelea cu ghiulele de... fasole.

Apoi urmează cele 20 de numere ale programului, între cari găsim:

«Rosa saū marele buchet al lui Abdul-Kerim», «Moara lui don Quichot», «Capriciul sexului femenin (?)», «Șarpele Boa saū piramida egiptiană» etc., etc. toate combinate pe cale pirotehnică, cu artificii și artificieri, foc bengal, pungășie și alte mașinării.

Ne închipuim cît de bine au trebuit să petreacă Govoreni cari s'au lăsat ademiniți de elocința afișelor lui jupin Abramovici, pirotehnicul.

Ce plăcere să vezi o roză în formă de mare buchet... turcesc, capriciul (?) sexului femenin la foc bengal (nu-ți era frichi că ți-aprinzi rachete 'n perciuni hert Abramovici?) ce frumoasă culoare trebuie să fi avut «capriciul», piramidele cele faimoase transformate în șerpi și celelalte bazaconii pirotehnice».

Apoi să nu-ți vie capriciul să dai pe d. Ițic Abramovici cu nasul prin «capriciul» cu care vrea să 'nșele lumea?

Pihoscaf.

COCIOABA

I

În rochia-i de imală, o cocioabă
Sbircită stă în capătul toloacei,
Rămasă e din vechi, — din vremi prorocce-i;
A fost când-va fecioară, azi îi babă!

Al coperiș de putrede șindrile
Pierdute'n mușchiu, pierdute'n bălărie,
Se pare-o 'mpăunată pălărie
Cum poartă orășanele copile.

Par ochielari piticele de geamuri
Cari în amurg lucesc așa de-arzuie; —
Ca o umbrelă 'naltă de duduie
Stă 'n față-i un ștejar cu dese ramuri.

Păinjinișul tremurind sub streșini
Și nins d'un colb mărunț: în jar de soare,
Colan de pietre scumpe — așa îți pare
Și-i șade babii, să mi-o vezi, să leșini!

Să leșini, bre, ori s'o tulesți la goană:
Că-i slută foc și totuși vrea să placă,
E vechie 'n ani și totuși și se 'mbracă
La modă ca o tinără cucoană!

II

La vale-o cruce roșie de lemn
Stă ling'un puț. De-a 'naltul lor tot urcă
O cumpănă pe-un crăcan de furcă
Și scîrție cocioabei ast îndemn:

«Ian lasă naibi-odată, fa bătrînă,
«Ian lasă muierestile găteli,
«Mai bine haide 'ncoace să-ți mai speli
«Uritul chip, în apa din fintînă!

«T'ai oglindi în ale unde reci
«Și o să-ți fugă de la modă gîndul:
«... Te-așteaptă sora-mi, crucea, ani de-a
[rîndul
«Să-ți dea, sub dînsa, liniște de veci!»
Agapia. B. Lăzăreanu.

MAJESTATEA SA RECLAMA

Reclama comercială a început să
ia în țara Romînească proporții a-
mericane de tot.

În bunele vremuri vechi cînd
mărfurile erau lînă'n lînă și obrazul
negustorului nu era toval, nu se
pomenea de reclamă. Și dodată am
fost invadați de tot soiul de pilule
miraculoase făcute din miez de piine,
al căror singur efect terapeutic a fost
că a vindecat de sărăcie pe șarlatanii
cari le-au pus cu tîmbălaș în cir-
culație. Pagina patra a ziarelor pare
a fi reproducerea fonografică a bil-
ciului Moșilor. Ce gălăgie, Doamne,
ce bum-bum asurzitor! Poștiți dom-
nilor și vizitați magazinul meu unde
veți găsi singurii șoșoni rusești ve-
ritabili de cari a purtat însuși Țarul

în ziua încorănării lui! Onor p. t.
public este rugat să întrebuițeze
vestita noastră alifie pentru crește-
rea nasurilor la cîrni și a mustăți-
șor la copiii de cinci ani! Nimeni
să nu plece în voiaj pînă cînd n'o
înghiți un hap al celebrului doctor
Pungașewsky, remediū sigur contra
deraierilor, ciocnirilor de trenuri și
a ori-cărora catastrofe, ce se pot în-
tîmpla în drum de fier! Domnu pro-
fesor Isidor Bercovici, decorat de
Șahul Persiei, predă numai în zece
lecțiuni, cu modestul preț de cinci
lei una, arta de-a scobi în măsele
după masă prin proceduri electro-
magnetice!...

Și așa mai departe. Iar găgăuții,
uluții de seducatoarele anunțuri, dau
buzna cu ultimul gologan și și pră-
pădesc stomacurile cu hapuri «to-
nice-digestive și reconfortante»,
cumpără veritabili șoșoni rusești fa-
bricați în Ungaria din cîrpă putredă
și petice de cauciuc adunat de pe
maidane, etc.

Majestatea Sa Reclama nu s'a
mulțumit însă numai cu granițele
strimte ale unei pagini de ziar; ea
a cucerit noui domenii și se întinde
pretutindeni.

Pe pereții water-clossetelor și se
recomandă cel mai bun aperitiv, pe
zidurile bisericilor se lipesc afișe de
caffée chantant, pretutindeni Re-
clama își răsfață farmecele ei de
prostituată sulemenită și vopsită.

În America, la o operă unde se
cînta *Faust*, Margareta a cîntat ba-
lada regelui din Thulé pedalînd la o
mașină de cusut Singer, reclamă pe
care și-a făcut-o fabricantul fără au-
torizația bieților Gounod și Goethe!

În America, pînă și poezia albas-
trului cer instelat este pîngărită de
anunțurile șarlatanilor cari întreb-
buițează pentru aceasta proiecțiuni
luminoase. Îți ridici visător privirea
ca să contempli luna și luceafărul și
vezi o reclamă a unui operator de
bătături sau a unui praf pentru o-
morît păduchii de lemn!

... În țara romînească nu am ajuns
încă tocmai acolo cu «civilizația»,
dar nici mult nu mai avem.

Făceam reflecțiile astea într'o seară
cînd mă duceam să respir aer curat
și să ascult muzică frumoasă în par-
cul Oteteleşeanu. O admirabilă gră-
dină! O oază dragălașă de umbră,

verdeață și de flori în mijlocul Sa-
harei bucureștene. Hei, dar credeți
că s'a lăsat Reclama pînă n'a făcut
murdărie și în acest biet colțișor de
Natură? Verdeață și florile au fost
silite să se ascundă în dosul placar-
delor impestrițate prin cari domnu
Cutare ne roagă să ne spînzurăm de
gît mărtișoarele dumnealui de aur
suflat cu tinichea, sau d. Îțic declară
că suntem niște oameni morți dacă
nu bem limonada gazoasă fabricată
de d-sa cu vitriol și alte substanțe
higienice. E un spectacol oribil, gro-
tesc, maltratarea asta barbară a capo
d'operelor Firei.

Este... dar să mă opresc aici că
m'apucă alte alea și deja mă tem să
nu v'ă fi făcut impresia unui om care
'și-a scris articolul la 40 de grade
de căldură, ș'apoi nu vrea să am
aerul că eu însu'mi îmi fac reclama
de june hipersensibil.

Kiriac Napadarjan.

EPIGRAMĂ

Unul însurățel

Cazuri de transformism dorești?
Îți voi găsi 'ndată sute:
Eri faceai parte dintre pești,
Azi parte faci dintre cornute...

Avec

MINUNILE „UNIVERSULUI“

Citim în ziarul «Universul» No. 205:

Născuți și Morți

— Pe ziua de 26 Iulie —

Morți 22.
Născuți 27, adică: Petruța N. Vasilescu 4 ani și 1 lună,
Mina Debora Maer Eliher 7 ani, Elena Gh. Alexandru 6
luni, Anica Nicolae 50 ani, Ghizela Sadă 3 ani, Vasilica N.
Const. 6 luni, Haim Iosian 65 ani, Fulvia născută moartă,
Rada Eftimia 3 ore, Pastia Dumitru 29 ani, Alexandru D.
Gheorghe 2 ani, Maria G. Vasile 2 ani și 2 luni, Tudor
Stoian 25 ani, Cleopatra născută moartă, Spiridon Geor-
gescu 24 ani, Vasile Nișă Ioan 6 luni, Carol C. David 4
luni, Radu Constantin 52 ani, Georgeta I. Dumitrescu 2
luni, Paulina M. Petrescu 9 luni, Ecaterina I. Teodorescu
7 luni, Ioan Belagoro 65 ani

— Pe ziua de 27 Iulie —

Morți 13.
Născuți 18, adică: Smaranda N. Cornelin 8 zile, Păuna
Sandu 107 ani, Maria Aehim Stoian 3 luni 24 zile, Ioan Du-
mitru 70 ani, Sanchis Frenghiol Ștefanian 7 ore, născut
mort fiul Mariei Păuna Săniță, Dumitru Ion Georgescu 1
an, Constantiu N. Danu 3 luni, Maria Ilanrih Grener 24
ore, Dobîța Lupescu 98 ani, Alexandrina Constantinescu 36
ani, Solomon Herman 50 ani, Safta Gbiță Daiciu 6 luni.

De aici se poate vedea că în zilele de 26
și 27 Iulie s'au întimplat niște extraordi-
nare fenomene în București.

În adevăr, nu se întimplă în fie-care zi
să se nască copilași în vîrstă de 52 de ani
și fetițe de 107 ani!

Am ruga însă pe «Universul» să ne spue:
cam ce fel de doiici le-ar trebui unor ase-
menea prunci?

SOARTĂ

•Neclintit ca Sfinxul de la Gisch, stă în liberalismul românesc domnul Stătescu...»
(«Secolul XX» din 30 Iulie)

Al României Sfinx slăvit,
Deși de mult e să dispară,
Stă totuși încă neclintit,
Cînd în ruină ne-asteptată
E Sfinxul falnic din Egipt.
Grozav e soarta de ciudată!

Sfredeluș.

DOCUMENT UMAN *)

VOIAJUL MEŪ PE JOS

De la Craiova la București și de la București la Lăculețe

Domnule Redactor,

După cum s'a anunțat prin ziare că voiți face acest voiajiu rustic *pe jos* și după cum l'am și făcut deja, dator mă simt să dau o dare de seamă despre acest voiajiu, ziarului «Zeflemeaua» care a bine-voit să mă ilustreze de mai multe ori în coloanele sale satirice.

În această narațiune, saū în acest raport de prepelicar, voiți nara pe de rost și cu skepsis lustruit toate peripeziile ce ni s'au întimplat în acest eroic și celebru voiajiu care m'a catadixit. D-voastră nu știți ce sat vine întii după Craiova cînd mergi spre Slatina! Nu știți de loc! Ei! bine, să vă spun eu: vine Pârșani!! Of! of' și iar of' Domnule redactor... Ajung în fine și la Pârșani; satul nu tocmai dă pomina și niște oameni cu gusturi fistichii: Unii ba că port pârul mare, unii ba că să mă tundă, alții ba ca să mă radă, cu toate că n'aveau ce să radă. Sbier ca Othelo: *Fii soldați că vă paraclisez saū vă măsluesc!* Văzînd că ei n'au d'a face c'un nerod ci au d'a face c'un martir care era copt de sete, îmi oferiră un pahar cu apă... După ce beaū apa din pahar pe nerăsuflăte, le dau bună-ziaua și merg înainte. Sudoarea 'mi curgea pe umerii... merg... merg... nu mă încure: arunc piciorul în marș forțat ca și cum eram generalul care conducea armatele la bătaie. Daū d'o altă nagodă de sat, ba, pardon! era un cătun și era botezat *Spinenii* cu toate că spinii și ciulinii nu vedeam de afuresenie prin prejuri. Așa și oamenii cei buni care nu înțepă de loc, în lumea asta au nume rele, iar aceia care sunt mirșavi și înțepă al dracului cu numele cele mai bune... exemplu: Blindești, d. Blindescu, d. Mierliță Blindescu... Ce frumos sună!... Merg înainte! iacă-tă că intru în Balș.

Cucoana Bălașa sta răsturnată pe prispă și citea o carte de descîntece, cînd eu nenorocitul plesneam de zăduf ca un cimpoi... Dar ce e drept tot în Balș m'am trăznit și eu c'un kilo de basamac... Aoleū.. domnule redactor, dacă vreți să voiajați pe jos, vă sfătuesc să beți trăscaū dăsta că vă du-

*) Credem că facem o plăcere cititorilor publicînd aidoma articolul ce ne trimete d. Dalocrin, celebrul poet de la «Steaua Olteniei» a d-lui Aurel Blegescu.

ceți învîrtindu-vă ca vîntul pînă dați de marginea pămîntului. Eu am mers pînă la Slatina pe nouă poteci, dar era ceva poetic.. eram ușor ca un zefir... Nicî nu știam pe unde calc. Trec prin Slatina ca un meteor și merg falnic înainte străbătînd cîmpia Boiceștilor... Ei! aici pe cîmpie e serios. Văd înaintea mea o droaie de zlătarî cu plete negre ca păcura care le atîrna pînă la pămînt. Cum m'apropiai de țigani, observai cu atențiune că toți mă priveau ca balaurii. Vedeam că se uitaū la bastonul meū care avea mînerul de argint și într'adevăr observai și eu că niște zărî de argint se țeseau înaintea ochilor mei, erau zările fermecătoare pe care le cîntă lira poezilor. Dar văzînd că țiganii staū gata să se repeză ca vulturii spre mine... eu mă reped ca șoimul în largul cîmpiei, — luînd și bastonul cu mine bine-înțeles, — și fugeam de spintecam eterul ca o săgeată asvîrlită din arcul lui Decebal și-mi scăpăraū luminile ochilor cum scapăra creasta trăsnetului! Cînd mă uit înapoi, țiganii se înșiraseră după mine și mă goneau urlînd ca dracii infernului. Și ziaua aceea era ziaua sfinților «*Mironie și Dorofteiu*». Ah! și-ai dracului sfinți pîrliți! n'au fost vrednici să-mi vie cu nimic în ajutor, din contră mi se părea că accelerează viteza țiganilor.

Eu fugeam cum fuge un huțan sălbatec și strîngeam în mîna mînerul de argint... nu e vorba că acum vedeam argint și 'n aer și pe ape... pretutindenî. Țiganii nu vedeau ai dracului nicăeri căci dac'ar fi văzut m'ar fi slăbit din goană. Numai eu eram fericitul care pluteam fantastic pe unde de argint și cînd fugeam așa de tare ziceam foarte încet: «iată ce studiu fac eu asupra țaranilor»!...

Da săriam cite șapte țopirloage dintr'o săritură, lăsasem pe nerozii de țiganî în urmă cu mult. Ei nu mai știaū să urle.

În fine după vre-o două ore de alergătură pe nerăsuflăte, țiganii mă slăbesc din goană și eu mă pomenesc ca un inger răsfățat la marginea satului Bănăni... mă pomenesc la marginea Bănăniilor... Dar ce e drept, domnule redactor, aci bănăniiaū și oamenii și muștele, plus gărgăunii mei din cap care mi-i tulburaseră țiganii... Era un fel de orchestră rară... Bemolii și diezii gastromolitan, se amestecau cu castriole venețiane și se scuturaū de urechi cu alegretele și moderatele d-lui Juarez Movilă. Era ceva patetic și foarte puțin supărător, eram un voiajor fericit. După ce mă odihnise în această muzică părăsese Bănăniile și merg înainte spre Priseaca. (Nu Priseaca care se află în județul Dimbovița lingă Tirgoviște Priseaca care se află în județul Olt). Și pînă la Priseaca asta străbăteam iarăși o cîmpie destul de mare.. și iacă-tă că răsar iar țiganii! Și tot ăia! Ce nenorociți de țihari! ei credeau că eu perdusem picioarele dacā trecusem prin Bănăni; pierdusem numai auzul puțin, dar picioarele mi-erău tot sdravene și mai iuți ca nici o dată. Le comand direcțiunea București, mare viteză! Și-o porniră sārmaneale de duduia pămîntul. Dar în fuga mea iată că zăresc pe cîmpie dinspre răsărit doi jan-

darmi călări. Ei veneau în ropot Țiganii setoși să mă prindă, nu-i zăriaū. Peste vre-o două-zeci de minute ne 'ntîlhirăm nas în nas ca de porunceală, cu jandarmii cu țiganii și cu mine

Era un subiect de comedie briliantă care avea coade de catifele lipite cu cosmetic. Eu, cum văd jandarmii lingă mine, cad cu mina pe inimă lingă ei ca 'n tragedie și strig răsburare! și cer asaltul cuvenit.

Ceapcini de țiganî inghețaseră. (Și era o căldură mai mare ca'n Sahara). Unul dintre viguroșii jandarmii zicea c'a auzit de faimosul meū nume și că mă adoră ca p'un sfinț din Calendarul Universal, numai să-i spuie ce voesc și e gata să mă satisfacă. Adoră-mă domnule, adoră-mă, strigai eu, căci am fugit pe pămînt mai iute de cît sfințu Ilie pe Cer! Și iată ce vreau în ziaua de azi: Acești țihari de țiganî au vrut să stingă viața în peptul meū și să-mi fure mînerul de argint al bastonului de tribun roman; (și arătam bastonul cu emfază), și vreau să le trageți o bătae singeroasă, dacā s'ar putea chiar cu mîinele mele. Jandarmii descălicară, apucară flintele în mîini și strigară la țiganî să se pue în șir Acuma, domnule, pe care te stîmez și te ador, — zise jandarmul sergent, d-ta ești liber să te răsburî cum îți va plăcea și fii sigur că în clipa cînd baragladinele s'ar încerca să-ți facă ceva, noi, cu detunături de flintă le și răsturnăm la pămînt!

Incepeți dar operațiua d-tale! zise cel-l'alt jandarm și ei se depărtară cu vr'o opt pași și întinseră flintele încercate înspre țiganî! Cînd văzui eu așa și auzii ast-fel, într'o clipă fusei cu mîinele în pârul țiganului celui mai mare. Spumam de mînie, aveam la gură spumă albă ca de argint. După ce l'am tirnuit, am început să-l palmuesc de-i flăcărău obraji și-i scăpăraū ochii!

Ah! și la toți le-am făcut această operațiua chirurgicală în prezența jandarmilor și pe urmă jandarmii i-a luat și i-a dus să-i închiză la sub-prefectură. Iar eu răcorit la față, îmi urmai calea mai pe 'ndelete prin răcorosul zefir al sereî

Pitpalacii începuseră să cînte.

Noaptea mă surprinse la Dragovești. Am dormit la primarul satului și dis de dimineață cînd zorile se scaldău în rouă, am pornit la drum, întrepid și cu picioarele oțelite. Cînd soarele se înălțase de vr'o patru suliți, trec pe lingă un om care-și prășea porumbul.

— Da de unde vii mă băete?

— De la Craiova.

— Cum așa pe jos!?

— Dar cum vrei în carul cu zarzavat? (adică în tren).

— Și acu unde mergi?

— La București.

— Cînd ai plecat din Craiova?

— Eri dimineață.

— Ai fugit de la stăpîn!

— Nu-ți-e rușine mă nene să-mi atribui mie asemenea cuvinte ropocambice, eu care sint cel mai mare tragedian din tragedia vînturilor și-a valurilor?

Ești om bătrîn și prost!

— Pă cine faci tu prost mă dășpletitul?

(Am niște lațe nepeptănate care mi-atîrnă pînă la buric).

Eă te întreb p' o ureche și tu răspunzi p' altă ureche ?

— Ia mai tac! Te văd om în toată firea, văd că sapi porumbul foarte bine ?

— Mă-i pă cine faci tu prost, măi pribeagule ?

— Pă cine faci tu pribeag mă nenorocitul ? Ce ! dacă-ți dau apă la moară tu bați din aripă ? (Adică 'l făcuă gîscă).

— Măi cine ești tu și de unde vii tu ? Trebuie să mi spui, tu ai fugit de la stăpîn

— Mă stupidule ! tacă-ți gura cu stăpînu că ți-o astup eu cu pămînt acuma !

Văd pe țaran c'apucă sapa de coadă și se îndreptează spre mine. Eă mă îndreptez în spre el mai repede și c'un singur «Catalambur» l'am rostogolit în țărîna porumbului !... îi mai aplic vr'o două tocuri de cismă peste falcă și l'am lăsat sbierînd ca pe sfîntul Macovei în gura lupilor și mi-am văzut glorios de cale !

Acum mergeam în spre marea comună Mărgineni. A trebuit să parcurg un spațiu destul de lung pînă cînd să întrevăd citeva case ale falnicei comune. Dar vai ! aici la Mărgineni era o larmă ne mai pomenită. Un mesager trimis înaintea mea c'o prepelețită friptă, m'ani nă beat de veselie, că această larmă e pentru mine, că mi se face o primire pompoasă și că arcuiri de verdeață au înălțat flăcăii pe tot parcursul satului. (La această veste scot peptenele să mai mă pepăn puțin, căci eram înșorator de tot cu lațele mele, semănam c'un Zavrăgiu).

Intr'adevăr, cînd să cobor în comună, văzuî din virful micului deal pe care mă aflam, văzuî arcurile... fete cu flori în mină, femei cu copii în brațe... ce nu văzuî !

Țăranii gătiți ca 'n zi de sărbătoare... m'așteptau cu toții ca p'un vestitor de comori.

«Ce dobitoci !» zisei eu în mine din virful dealului, «nu le dete D-zeu în gînd să spînzure și niște șoimi prin virful dealului, ca cel puțin să am o primire ca a lui Francisc Joseph la București ! Iacă-tă cobor... și mă găsesc frunte în frunte cu țăranii. Un «ura» formidabil izbucni din piepturile vitejilor flăcăi.. Fetele asvirliră în mine cu flori, eu n'aveam eu ce s'asviri în ele, nu puteam s'asviri cu bastonul de teamă să nu fiu legat.— «Eh ! ne dai pămînt ?» zise un moșneag cu barba albă ca zăpada.— «Cum dracu să nu vă dau ! ce numai de surda umblu eu pe aici !» «Eh ! atunci strigați ura flăcăi : zise primarul. Flăcăii se puseră să sbiere. Eă le făcuî un semn maestos ca să înceteze cu urlatul și le ținuî un mic logos... Și după logos îi dusei la circiumă unde se încinse o horă furtunoasă... care fu urmată de cite-va vedre de vin și care vedre fură urmate de monologul din «Ruy-Blas» declamat de mine cu clăbuci la gură. Țăranii rămăseseră extaziați, dar cînd isprăviî ei izbucniră în detunături de aplauze. Toți se mirară de Ruy-Blasul meu... Dar eu le da-duî o mică lecțiune de teatru. După aceea se mai turnă vre-o șapte vedre de vin care

vedre fură urmate de adormirea mai multor țărani cu capetele goale și cu mîinele pe oale. Numai moș Ruică, cu primarul și cu popa mai înălțau osanale pe sfintele picioare. Incă șapte vedre !... și aceste vedre fură urmate de plecarea mea. Țăranii m'aă dus în sughițuri și'n scîrțielî de lăutarî pînă m'aă petrecut afară mult din sat. «Ce bunî sunt sărmanii !» reflectai eu. Ne-am despărțit... Par'că a fost un vis... Eă imi urmaî drumul înnainte !

Iacă-te că pe la namiaza mare ajung la bileiul «Cocorețului». Era un bileiă mare, cit un tîrg aproape. Incepuse de la Drăgaică și-mi spuneau oamenii c'o să mă ție vr'o două săptămîni.

Văz un papalete cu un barbișon ascuțit — bine îmbrăcat, ce e drept — că se plimba prin mijlocul bileiului ! Par'ar fi fost el cine știe ce somitate nemăsurată !...

«Cine e ăsta mă ?» Întrebaî eu p'un covrigar.

— Asta e un dantist care pune numai dinți falși.

— E prost ! că nu pune numai dai naturali, răspunsei eu.

Și daia se plimbă el prin bileiă cu atita măreție fiind-că pune dinți falși ?

— Daia numai daia !

Es și din Cocoreț și-mi purtai pașii înnainte prin bogăția cîmpilor : prin valuri de ovăz, prin valuri de grîne de aur. Un zefir răcoros, adia pe cîmpie și merseiî fericit, pînă cînd noaptea își întinse sombraî aripă peste mine.

N. O. Dalloerin

ORIGINA UNUI FRAC

— Monorimă disperată —

Vedeți pe domnul cela cu gușa ca gînsacul, Cu fața grasulie și roșie ca racul, Ce poartă prin saloane cu-atita ifos fracul De par'car vrea să spună : idealu meu 'i iatacul ?

Ei bine, domnul asta trăia cu vingalacul ; O biata mumă surdă, din ce lucra cu acul Îi mai dădea să-și facă baetul iei tot placul. Dar într'o zi murî-a. Arhanghelul său Dracul, Aă luat-o 'n alte țarmuri Ramas gol ca aracul, Vîndu ce-i mai rămase, vîndu și pitpalacul, Opri vr'o două țoale, luă în spate sacul Și tocma 'ntr'o redacție, și-așază bivualacul. Politica s'apuca să scrie, dînsul, fleacul ! Cultiva cu 'ndîrjire vr'o cit va timp spanacul, Și 'n șase luni, pe cinste, își puse 'n spate fracul.

Octav

SOCIETATEA OAMENILOR RAȘI

— Noi vrem — zice un membru în societatea oamenilor rași — să ne apropiem de adevăratul tip roman.

— A, cu alte cuvinte e o chestiune de rasă ?

— Nu numai pentru asta ne radem. Christos a zis că tot ce e inutil, ce nu dă roade, trebuie tăiat. Or, mustața la ce servește ?

— Pardon, eu cred că tocmai cînd ar produce... roade ar trebui rasă.

„ORFANUL“

«Orfanul» este titlul unui ziar apărut în Capitală, redactat de d. Alecu Periețeanu.

Nu e vorba de d. Periețeanu-Buzeu care a lăsat casa Ligei orfană, ci de altul.

Pentru a se vedea cum combate «Orfanul» extragem următorul pasaj din primul său articol :

Părinții unchiului meu Nae Isbănescu încetat din viață și mama sa Leanca fiind oameni sărmani și cu o familie destul de numeroasă șapte fete și un fiu, am adus numita ingrătă ființă la sora mea în etate de 9 ani, o avea în casă spre un serviciu credincios și a o mărita cînd va deveni în etatea primitoare de așa însoțire, însă dînsa saă asemănat întocmai ca un lup, pe care un bine făcător vrînd al desbăra de relele lui întreprinderi și al învăța și carte, iaă pus profesor care cînd îi zicea, zi lupule, a, b, c, d, e lupul răspundea cal, capră, oaie berbec, boă vacă, purcel, așa și dînsa de îndată, ce sa mai mărit, gîndul nu i-a mai fost la învățăturele bune ce îi făcea sorimea și la povețele mele ci la urmări și la intențiuni, în cit sorimea ne mai putînd suferi, aă înapoiat-o la părinți săă plătindu-i și ca simbric și ca pomană în minele părintelui ei o sumă de bani după trecerea însă de oare care timp rugîndu-mă părinții ei, am rugat și eu pe sorimea de a primit-o iarăși, dar în zadar că e sfînt proverbul care zice : Lupul își leapădă părul dar năravul nici odată, că a aduso pe sorimea în aceeași hotărîre de a nu o mai suferi și nevoind a se mai duce la părinții ei la care poate nici curaj nu mai avea, aă plecat s'aă dus prin Dobrogea și de acolo în Giurgiu, iaca pentru ce zic că e și culpa mea, că eu dacă am văzut că sorimea na mai putu-o suferi și aă înapoiat-o la părinții ei, nu trebuia s'o rog a o mai primi ba încă am mers și mai departe cu o greșită generozitate, rugînd-o să mai îndeplinească și cea din urmă datorie de a o mărita și a nu o lăsa pe drumuri »

Iar mai departe, găsim următorul articolaș semnat tot de domnu Alecu :

«In jurnalul Universul de la 21 ale curenteî am văzut vorbindu-se în poezia de d. Marion care se vede subscris că sf. Iie din lene nu dă ploae, eu cred că ar fi fost mai nemerit a zice că nu din lene, ci din faptele rele ce se comit de omenire datoria noastră a tuturor, este de a respecta Provedența și pe Sf-ții și a nu întrebuița cuvinte glumețe pentru tot ce e sacru și scumpî inimilor noastre, și numai prin fapte bune și prin rugăcine vom atrage milostivirea ce o sperăm.»

Auzi Marioane, lasă dracului cuvintele glumețe și pune-te pe rugăcine !

GREVA BRUTARILOR DIN BRAILA

Era fatal ca 'n Iuliu, ce-l zice și Cuptor, Brutarii să se miște cu drepturile lor. Dospită 'n plins e piinea ce-o mănincă azi Și se frământă pururi 'n chin și în necaz. De ar arăta 'n ziare în ce dureri se scaldă, Gazetele s'ar vinde taman ca piinea caldă. În țara rominească, vai, trebuie să strigi, De vrei ca și brutarii să n'ajungă la covrigi, Unu'și permite-azi luxul ori-carui diamant, Cînd altu 'nghite piinea amară d'opozant; Unul are coltucul gustos de la franzelă, Cînd altul 'n van se luptă cu sôrta lui rebelă! Quousque tandem greul s'apese pe sarac? E timpul să mănince și dînsul cozonac! E timpul să se aleaga și griul din neghină, Travaluiul din lene, tarița din faină!

Ghiță Delacooperativa.

SUBIECTE DE VARĂ

„SEZONUL MORT“

Cum se intră în vacanță, cum încep căldurile și concediile, trenurile de plăcere și epidemiile contagioase, cum se întinde politica și se deschid teatrele de grădină, magistrații scapă de procese, iar procesele de avocați, — toată lumea, de comun acord, declară că am intrat în sezonul mort.

Sub-semnatul nu e de părere cu toată lumea, ci rămîne credincios aforismului lui Eliade Rădulescu, care a zis că «este o viață moartă, precum și o moarte vie». Și'n cazul de față mi se pare că mortul sezon este din contra foarte viu. Ceva mai mult, chiar cu rizicul d'a trece drept paradoxal, or mai rău de cît atîta, aș putea zice că adevărata viață este în... cavoul defunctului sezon.

În adevăr, pentru că adică dacă viața însemnează mișcare, să alegi din mișcările acestea tocmai pe cele mai neplăcute? De ce din complexul activității sociale să decretezi de «vie» tocmai pe aceea care te omoară, ca să zic așa, mai mult?

«Ce viață este pentru bietul dascăl, fie chiar universitar, ca să și petreacă o parte din seară pregătind lecția ce trebuie s'o facă a doua zi, iar dimineața să stea de la 8—12 și poate și toată după amiază ca să lumineze tinăra generație, care în acel timp visează atelajele d-lui Eugen Stătescu, adică cai verzi pe pereți? Și ia întrebă pomenita generație ce idee are ea despre «sezonul» lecțiilor și treburilor, logicei filozofale și a bastoanelor paternale?»

Ce zice funcționarul care-și tocește mintea și pantalonii, nervii și penițele, și viața, 6—7 ceasuri pe zi, în birou, între director și dosare, publicul cu afaceri și celelalte prostii administrative, ce zice el despre calitatea sezonului în chestie și care e mai «mort» pentru el, a-cesta or acela?

A! dar e vorba de politică? Asta face «viața» sezonului, pentru barbații de Stat și cei de cafenea, oamenii politici și cei ai poliției, parlamentarilor din sfa-

tul țării, ori «par la main»-ilor din diversele cluburi, diplomaților de la Foreign-Office, ori a nenilor Matache cari modifică harta țării la un capuținer?

Cum, adică, polemicile de gazetă și discursurile parlamentare, întrunirile februariste sau ale camerei de comerț, convocările consiliului comunal sau chiar ale majorităților, farsele din cameră ori afionul din senat, cazaniile lui conu Mitică ori Mimica vr'unui tinăr generos, care le-ascultă, formează «viața» sezonului dv?

Înțeleg poate «sezonul» celor cari ia diurne, hotelierilor și muscalilor, balurilor mascate și republicanelor ce nu 'și... maschează principiile, culiselor de teatru și artistelor fără cortină, gomoșilor... cărturarilor și conferințelor Ateneului.

De ce mișcarea politică și cea de la șanturi, din sălile de spectacole sau din cabinetele particulare, e aceea care formează adevărata viață?

Apoi știți dv. ce rezultă după o asemenea «viață»? Ordonanțe medicale, Carlsbad, antiseptice, apă de Buda, dr. Thör, Govora și cele-lalte mijloace de reînviere pe care «sezonul mort» le oferă celui «viu».

Firește, nu încap absolutism și dacă poporul suveran privește cu un idem dispreț la asemenea «mișcare», trebuie numai de cît să faci ca el.

Sunt cazuri cînd între un picior de munte și unul în ciorapi de mătase, preferi jaretiara stacojie, dar nu e mai puțin adevărat că sunt altele — și cele mai multe, — cînd o urcare pe cel d'întîiu etc. dă o viață care n'ai s'o găsești în explorarea celui d'al doilea.

Și excursiunile pe care le poți face în sezonul mort la umbra unei păduri, de o pildă, are un farmec pe care nu'l înțilnești la fi-te ce... rampă, or în excursiunile... culiselor.

Și în definitiv cînd toți, cum vine sezonul mort «ard de dorința de a se duce să «răsufle», ce vrei mai bună dovadă că se grăbesc să scape mai curînd de ceva care-i înăbușe, decî care numai viață nu era.

Dar, o să-mi spuneți: nu e vorba de mișcarea ce se poate face cînd ești în vacanță, că, slavă Domnului, poți să te miști cît ți-o plăcea, și deci să dovedești destulă viață?

E vorba de mișcarea evenimentelor, întâmplărilor, cari lipsesc în sezonul mort aproape cu desăvîșire.

La această replică, care ne atinge pe noi, gazetarii, atît de dornici de întâmplări, răspundem că de la o vreme și din acest punct de vedere «sezonul mort» n'are sens de oare-ce, ca să nu mai vorbim de anii trecuți, ajungem cele petrecute în vara asta.

Apoi venirea lui dom' Palladu la interne nu este un eveniment mare, ba încă ce mare!

Remanierea ministerială și interviewul

d-lui Sturdza, cu toate caraghioslicurile ce decurg și au decurs de aci, nu sunt întâmplări de care ți-ar lăsa gura apă în cel mai «viu» sezon?

Așa în cît, d-lor, «sezonul mort» este o adevărată erezie, pe care n'o mai putem tolera, mai ales noi aștia, cari printr'însul suntem puși la adăpost de: noui opere literare și idem reviste, *Călătoria Lizetei*, ședințele Academiei, discursurile d-lui Sturdza, conferințele d-nei Smara, ratele pentru paltoane, adausul de chirie pentru lemne și cele-lalte calamități publice de care e lovită o existență modestă, — dar onestă.

Graur.

CARTE POȘTALĂ DESCHISĂ

d-lui director al «Zeflemelei»

Iubite domnule Director,

Intors, în fine, din calatorie — din lunga mea calatorie sedentară prin toate ținuturile juridicești, politicești, filosoficești și tot ce poștești — reintru în patrie și găsesc pe masa, cu cîta bucurie! colecția neprețuită a *Zeflemelei*, aceasta draga floare a ținutului nostru umoristic, complectată cu toate numerile pina la curent.

Ce surpriza bine venită, ce plăcere, ce înviorătoare bucurie! *Zeflemeaua*, cum am lasat-o, plină de viață, în plina desvoltare și rotunjire a formelor ei încintătoare!... Ne cunoaștem doar' de atîta vreme, și atîta vreme am trait așa de bine unul cu altul, ea făcîndu-mi ochi dulci de cite ori mă vedea, eu... răspunzîndu-i așîderea, și neglijînd-o numai atunci cînd ma 'ncurcam în mrejele alteia.

Dar, de-alungul paginelor, ce surpriză, ce surpriză surprinzătoare, iubite domnule Director! În tot timpul lipsei mele, *Zeflemeaua* mă tradase!! În coloanele ei, în brațele ei albe, lungi, delicate, ea stringea cu nesățiu pe un altul, pe un *alter ego*, pe un un al *Xavier*, in-chipește-ți! pe un infam traducator, care traducînd, traducînd și iar traducînd, reușise vai! să o traducă și pe ea!!!

Mi s'a făcut atunci verde înaintea ochilor, îmi zvicneau templele ca nebun, mi se pare că mă înghite pămîntul de necaz și de rușine. Simțeam clootînd în mine toata otrava geloziei celei mai furioase, eram capabil de ori-ce, de o monstruozitate ori care, în fine eram nebun cînd mă gîndeam cu cine m'a tradat!... Ce fință perfida, ce suflet, ce inima!

Dar el, el nelegiuitul, ce pedeapsă n'ar merita; care din cele seapte plagi ale Egyptului ar fi pre mare pentru un om care ți fură numele, talismanul tău de dragoste, își potrivește bine o mască asemanatoare, și se strecoară cu minciuna pe buze în așternutul răcoros al iubitei tale?

Dar lumea, ce-o fi zis de mine lumea care nu mă cunoaște, cînd î-o fi întilnit a doua zi p'amîndoi, și s'o fi întrebat surzînd unul pe altul: dar bine așa e Xavier?...

Vai, iubite domnule Director, în ce stare mă găsesc! Știi cît ținam la dînsa, știi poate cît ținam și ea la mine, știi cite clipe de neuitată încintare, cite visuri de fericire ne-au leganat odată. Tu, parinte și stăpînul ei a-tot-putinte, spune-î, fa-o să înțelegă că Xavier de odinioara, cronicarul fidel al culiselor studentești, amantul ei și al ironiilor delicate, sarcastul rautacios dar fără răutate, este cu totul altul de cît Xavier-ul de azi, de eri și de alaltă-eri. Spune-î-o asta cu convingere și cu stăruința, și sfătuește-o, mititica! sa nu se 'ncreada aparențelor, sa-și deschida ochii și să-și vada bine ratacirea, iar daca, orbită de patimă, tot o mai sta la indoială, atunci învață-o sa se furișeze într'o noapte de lingă el, sa aprindă binisor o luminare, și sa-i ridice masca și sa se uite bine, bine la el.

Și mai spune-î c'o iert, o iert de o mie de ori, și c'o aștept mereu cu brațele deschise.

Primește te rog, iubite domnule director o amicală stringere de mîna și anticipată mulțumiri.

p. conf. Inex

Xavier

PERSECUȚIA UNGURILOR DIN ROMÂNIA

Ziarele maghiare au fost apucate de o grijă foarte mare patriotică. În România, spun ele, sunt 150.000 de unguri, a căror soartă este din cele mai precare. Infamii valahi vor să-i desnaționalizeze, să le răpească limba, în sfârșit se duce o întreagă luptă pentru rominizarea descendenților lui Arpad.

Pe de altă parte guvernul valah îi persecută teribil și-i impune la birurile cele mai grozave

Desnaționalizarea și persecuția Ianoșilor și Aniskilor din România iată ceva pe care numai un cap de ungur putea să-l imagineze.

Ne mirăm însă că s'au gândit atât de tirzi, când chestia este așa de veche. Fără să primim nici un creștar, noi ne oferim să facem pe infamii delatori și să le dăm prețioase amănunte unsuroșilor noștri vecini.

* * *

Așa, vizitii și conductorii unguri de pe la tramvaie au fost nevoiți să învețe românește, de oare-ce nu se puteau înțelege cu valahii, cari nu sunt de loc convinși de armonia și dulceața limbii maghiare.

Aceeași persecuție a trebuit să o sufere și birjarii cari în relațiile lor cu publicul nu mai pot întrebuința limba maghiară de cît ca să înjure. — destinație foarte potrivită pentru această nobilă limbă; tot așa se întâmplă și cu rindașii și servitorii pe cari stăpînii lor atât de mult îi robește în cît nu vor să învețe — ungurește, — ca să vorbească cu ei.

* * *

Ce să mai spunem însă de desnaționalizarea tinerelor și durdulilor ungueroaice.

Barem aceasta se practică pe o scară foarte... largă.

Inchipuiți-vă că afurisiții de valahi sunt așa de tare amorași de frumoasele provincii — ca să nu zicem provinciale maghiare, în cît vor să le cucerească în «trei timp și două mișcări», cum se face în termen milităresc. Și ceea-ce este și mai grav pentru «ideea de stat maghiar» e că din acest compromis romino-ungur — care compromite atât de mult interesele ungurești — se naște, termenul e potrivit, un spor de populație... românească.

Auzi d-ia, nepoatele lui Attila să fie obligate să încălzească la sin pui de șerpi românești? Și cu toate astea le merge atât de bine la noi!

Ziarele românești maghiare au însă tot dreptul să fie foarte alarmate, căci dacă nici asta nu e romanizare, atunci ce naiba e?

Ac.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Piatra-Neamț

Cu ocaziunea vizitei ce a făcut-o fostul nostru ministru Ovanez-Gărtan-Cadrilango, Ciuharia Armeanca afșis, d. Nichi Weiss a dat o serbare splendidă în parcul Gozla și a găsit nemerita ocaziune să poftescă toate cunoscințele, așa că invitații erau așezați în

rinduri cam cite doi și defilau pe din'aintea lui Conu Nichi.

Prima pereche la defilare a fost: Ciunguletea și cu Irimia zis și haită roșie.

Nichi mirat de o așa pereche de prieteni se scoală grăbit și-i sărută zicindu-le:

— Bravo vouă și mai ales ție Irimia! Sint curios să știu cum ați terminat? Cum ați pus-o la cale cu afacerea?

Irimia răspunde:

— Am să-i dau revanșa.

A doua pereche: Conu Neculai Brinzărescu cu un mare maistru de turnătorie de la uzina Krupp din Germania.

Conu Nichi îi arată meritele ministrului: cel mai mare orator, primul fabricant de monede de argint, mare strîngător de ciasuri și lanțuri de ciasoarnice, mare școntist al finaragiilor, acum se trudește să facă o mașină pentru tipărit numai aur, aceasta numai în ciuda lui Ciunguletea ca să nu-l mai necăjească cu piesele de 5 lei.

Maî departe trece Alecu Ciocă și cu cine-va la braț.

Ministrul întreabă:

— Dar acest domn de ce nu vine pe la noi?

— Acesta-i ajutorul meu de la comună. E cam supărat că nu-l mai las să iscălească mandate, de la Ștrich nu i-am dat nimic și i-am bănuț de mai multe ori să nu mai meargă cu trăsura primăriei la neamuri pe Valea-Vieii, pentru care lucru a fost pus și în «Moș Teacă».

Altă pereche: Tache Coșarcă și Costache Zahar.

Tache Coșarcă purtînd un cec de 200.000 lei spinzurat la gît. Costache Zahar în urma lui Coșarcă suspină și se roagă, să-i mai dea și lui ceva, căci amîndoi au împărțit aceeași avere.

Coșarcă îi răspundea: Tac! nepricopsi tule, nu știe toată lumea cît am cîștigat cu scoaterea cărței la momentul oportun: 54 mii de la Bredescu, 50 mii de la Liciu, 60 mii de la Herțel și de la o mulțime alții, de cei cari trăesc și nu-i pot numi.

Afșis Missir:

— Ia spună Nichi, ce au la activul lor aceștia?

De la moștenire, s'au ciupit unul pe altul și unul a cîmpit tot și altul nimic.

Dar unuia ce bilet îi spinzură la gît?

Are un cec de 200.000 de lei ce i s'a convenit de la pădurea cea cu istoria, cu serisoar a lui Bas către Costin.

Aha! Mi-aduc aminte, dar eu nu m'am ales cu nimic.

— E! vorba ceea: în loc să plătești gloaba, ca armeanul, să fii mulțumit că stai unde ești.

— Ei bun! Dar de ce stă cu biletul atîrnat de gît?

— Îi dau dreptate: Cînd ajungi dintr'un cașingiu să vezi odată o așa sumă de bani, trebuie să profiți, să publici, să alege toată lumea, cum a făcut el: A umblat cu biletul la gît aproape prin toate orașele din țară. Acum s'a hotărît să ridice banii și să plătească datoriile.

Altă pereche: Solomonică Tinichea și cu Duculescu.

Missir către Nichi:

— Dar ce șandramale sint acestea?

— Aceștia se ciartă amîndoi de un an de zile, de la invenția unei cafele curat armenescă și cam amîndoi au dreptate. Duculescu a făcut-o, iar aroma i-a dat-o Solomonică.

Missir:

— Ei! Nu se poate să bem și noi o asemenea cafea?

— Cum nu, îndată! — Duculescu degrabă două cafele.

— Indată, coane Nichi, dar aroma e la d-nu Solomonică.

— Roagă-l din parte'mi. Spune-i că trebuie două cafele: una pentru mine și una pentru Armean.

Vine Solomonică.

— Cu toată plăcerea, coane, dar e imposibil aicea în favor de lume. Nu pot să scoț esență. Dar nu se poate să ia de acasă de la mine ia repezite?

— Nu se poate, trebuie să pun curat esență românească și acest lucru se cere să fie proaspăt. Ei! și ce-i de făcut?

— Vorbește mata cu turcul Șaban să-mi ajute la așa ceva.

Conu Nichi, atunci, poruncește lui Leiba Haras ca să spue turcului Șaban că Solomonică îi stă la dispoziție.

După un sfert de oră inventatorii: Solomonică și Duculescu se prezintă cu două cafele.

Ministrul pină a nu sorbi:

— Așa aromă picantă n'am simțit de cînd eram mic copil la tata, care era mare tutingiu.

Tot soarbe și se minunează de arona și gustul cafelei.

Conu Nichi arată ministrului că acești oameni trebuie să capete un brevet-patent. Ministrul făgăduiește lui Nichi.

Solomonică și cu Duculescu se aproprie de conu Nichi și acesta le spune:

— Am să răușesc ca să căpătați brevet-patent, pentru excelenta voastră cafea, dar mie ce-mi dați? Voi știți că nu lucrez nici o dată de geaba.

Duculescu:

— Eu sunt sărac, după cum mă știți. Îți voi da la cafele de cite-orî vei vrea.

Solomonică:

— Eu să-ți spun drept, nu-ți dau nimic. D-ta ști cît de greu îmi vine ca să fabric asemenea esența ca turcul. Mi-a eșit ochii din cap. Nu-mi aflu loc. Turcu-i măgăros.

— Atunci să mă înveți și pe mine cum să fabric esență

— Foarte bine am să-ți recomand pentru așa ceva pe Spiridon, fostul comandant de pompieri.

Orele fiind înaintate d Afșis se retrage, mulțumind celor ce au inventat cafeaua, rugînd pe d-nu Nichi a-i comunica a doua zi restul serbărei.

Argus.

In curînd va apare:

REVISTA TEATRELOR

publicațiune pentru arta și literatura dramatică, sub direcția d-lui Livescu, artist al Teatrului Național și cu colaborarea mai multor distinși publicști.

Liceul, Academia și Școala Comercială
„VIRGILIU POPESCU”
 Strada General Florescu, 6—8 și Sf. Gheorghe-Nouă, 31
 AL TREILEA AN DE FUNCȚIONARE

Cea mai populată școală particulară de băieți din Capitală

Promoție splendidă. Din 216 elevi prezențați la examen de stat, în cele trei secțiuni: liceală, comercială și primară, n'au rămas de cit 14 repetenți, adică numai 6 la sută, dintre cari 12 sunt externi.

Examenele tuturor secțiunilor se țin în Institut, înaintea delegaților trimiși de Onor. Minister.

Internat pentru elevi cari urmează la școala comercială a Statului sau la liceele Mihaiu-Viteazul, Matei Basarab și Lazăr Acepția au preparatorii anume.

Pe lângă cursurile după programa Sta-

tului, se fac **preparații speciale** pentru elevi cari vor să intre în școala comercială gr. II, fără a fi terminat cursuri regulate de gimnaziu sau de școală comercială în ferioară, precum și cursuri comerciale de opt (8) luni pentru bacalaureați, cari vor să dobindească **diploma de școală comercială.**

Cursuri de limbi moderne și de stenografie.

Ingrijire deosebită de educația corporală și socială a elevilor prin **dan, exerciții gimnastice, muzică, conferințe literare.**

Preparații chiar de acum de **corigență** și pentru examenele de admitere în licee și școlile comerciale ale Statului

Director, **VIRGILIU POPESCU**
 Prof. la Liceul Sf. Sava.

A apărut :

DE INIMA ALBAȘTRA

Prețul 10 bani.

LABORATORIUL FARMACEUTIC
A. HENȚIESCU

BUCUREȘCI

No. 1, STR. LIPSCANI, No. 1

PIPERAZINĂ EFERVESCENTĂ HENȚIESCU

Aprobată de Consiliul sanitar superior

Suverană contra

Gutei, Reumatismelor, Gravelor, Calculor Nefritice, Bólelor de besică, etc.

Combate cu succes

toate boalele provenite din cauzele ingramădirii

ACIDULUI URIC în organism

are proprietatea de a disolva o mare cantitate de

ACID URIC

fără a turbura digestiunea sau a strica pofta de mâncare

Nu se descompune și nu se oxidează în organism, ceea-ce-i dă avantajul de a atinge acidul uric pe tot locul unde se găsește acesta în sânge, țesut, rinichi sau articulații.

Se dă după indicațiile domnilor Medici în doze de 2—3—6 ori pe zi câte-o măsură,

—disolvată complet în apă suficientă—sau combinată cu Apa de Căciulata

PREȚUL UNUI FLACON LEI 4.50

DEPOSIT

La toate farmaciile din țară

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
ROMÂNE
 LA EXPOZITIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LA MAGASINUL
S. G. SERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență :

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**
 Cea mai bună **ȘUNCA** de Praga
ROMURI Originale de Brem
UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa
VINURI de MASA și de DESSERT
 Deposit de **CEAI POPPOFF**
 Singurul deposit cu toate mărcile cunoscutele fabrici de **SAMPANIE** cu pretul fabricilor.
BOGAT ASORTIMENT DE CAMELE RUSEȘTI

PENTRU SEZONUL BAILOR
 este de recomandat

VINUL „ȘTIRBEY”
 SE EXPEDIAZA LA CERERE
 în lăzi de 25—50 și 100 sticle, contra ramburs
 a se cere **PREȚUL CURENT** la
ADMINISTRAȚIA DESFACEREI PRODUSELOR
 de pe proprietățile
PRINCIPELUI BARBU ȘTIRBEY
BUCUREȘCI, — CALEA VICTORIEI No. 121, — BUCUREȘCI

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA COOPERATIVA
 — PIATA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci : excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.